

EL LLENGUATGE

**Al meu
abast**

Amb el substantiu *abast* s'ha format una locució prepositiva, a l'*abast de*, l'ús de la qual el Diccionari Fabrá no indica sinó per mitjà d'exemples: *Estar a l'abast de la mà*, en sentit recte, i *Estar a l'abast de tothom* i *No estar a l'abast de la seva intel·ligència*, en sentit figurat.

El Diccionari de l'Enciclopèdia, en canvi, reconeix explícitament al conjunt *a l'abast de* la categoria de locució prepositiva. Cap d'aquests dos repertoris, però, no reconeix l'ús adverbial d'aquesta locució, desproveïda, per tant, del seu element final, la preposició *de*, que és el que li dóna el valor prepositiu, amb aptitud per a la introducció d'un grup nominal. Sembla, doncs, que cal considerar inadmissibles, tal com hom convé generalment, construccions com «*Hi havia molt de menjar a l'abast*» o «*La seva explicació va estar a l'abast*», que invitarien a preguntar: «*A l'abast de qui?*».

Però tal com s'esdevé amb d'altres locucions prepositives anàlogues, que indiquen la situació d'una cosa respecte a la d'una altra (*a l'abast de, de fet, té un valor força semblant*), com és ara al *davant de, a la vora de, al voltant de*, etc., quan a l'*abast de* regeix un pronom personal, aquest pronom i la preposició *de* que el precediria —és a dir, els conjunts *de mi, de tu*, etc.— es reemplacen pel terme possessiu corresponent: *meu, teu, seu, nosaltre*, etc.

I és normal, així, de dir *Hi havia moltes coses al meu abast* i *la seva explicació va estar al nostre abast*. I com que en certes construccions també és usual de reemplaçar el possessiu per un pronom datiu, no sembla així mateix impossible de dir *M'ho van deixar a l'abast*, *Li posarem tot aquest material a l'abast* o *Sempre ens ho col·loquen a l'abast*.

Anant una mica més enllà, caldria encara veure, bé que amb la necessària cautela, si amb verbs que ja enclouen la idea de possessió, com és ara, especialment, el verb *tenir*, així com alguns dels seus compostos (*mantenir* i *retenir*), hom pot també prescindir de l'element possessiu que ha d'acompanyar la locució de què parlem (el terme possessiu pròpiament dit o la preposició *de* introduint un grup nominal o pronominal), la qual restaria aleshores reduïda a *a l'abast*.

Efectivament, talment com diem *Ho tenen al voltant* o *El mantenen a prop*, no sembla pas impossible de dir *Ho tenen a l'abast*, *Ho retindrem a l'abast* o *El mantenen a l'abast*.

Albert Jané